

Oberczián Géza ELBUKNI A ROZIT

 ligetmuhely.com/oberczian-geza-elbukni-a-rozit/

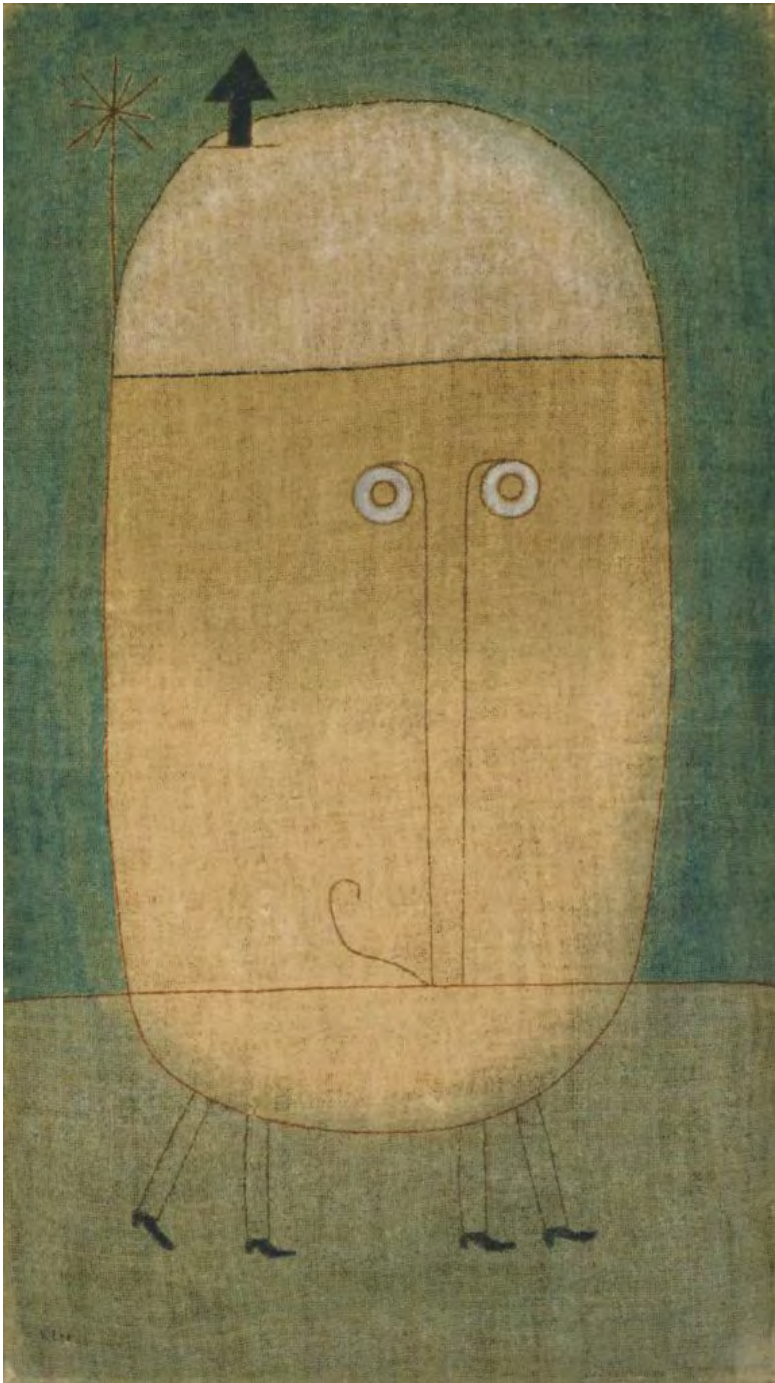
Még soha nem féltem ennyire. Vagy nem is félelem volt? Valami rám tört, az egyszer biztos. Hirtelen élesebben hallottam, minden apró neszre összerendeztem, és észrevettem, amiket azelőtt soha. Ha jól tudom, ezt az adrenalin okozza, és valami ijesztő dolog hatására kerül a vérbe. Maradjunk annyiban, hogy baromira megijedtem.

Nem is értem, hogy történhetett, otthonosan mozogtam a tömegben most is, mint mindig, igyekeztem együtt sodródni velük, nem úgy, mint azok a tahók, akik szilárdan megálltak, hogy a telefonjukat nyomogassák, és tapodtat sem mozdultak, hagyták, hogy a sok ember feltorlódjon, kerüljessék őket, rá se hederítettek az egymástól elnézést kérőkre, amikor egymás lábára tiportak – az kegyetlenül tud fájni, egyszer túsarkúval lépett rám egy nő, mikor fékezett a tuja, csillagokat láttam, elhíheted –, szóval én igyekeztem utat adni a leszállóknak, és beljebb nyomakodtam, ha az kellett, tudod, hogy legyen hely a felszálláshoz, a táskámat is magamhoz szorítottam, ne akadjon bele senkibe.

le kéne lépni mihamarabb

És mégis! Érted te ezt? Mindezek dacára néztek! De úgy, hogy a hátam is beleborsózott (Marcsi dadustól hallottam ezt, sose értettem, mindig a közösen pucolt zöldborsó jut eszembe róla: nyolc-tíz gyerek ült körbe egy hatalmas vándlingot és dobáltuk bele a borsót, a dadus meg mondott mindenfélét, mesét, történeteket, vagy csak magyarázott valamit, nagyon választékosan, el se hinnéd, hogy csak konyhás volt, egy csomó szót tanultam tőle). De vissza a nézéshez... Tényleg vérfagyasztó, ha egy rakás szigorú arc stíröli az embert, az intuícióm (ez is jó szó, mi?) azt mondta, le kéne lépni mihamarabb, kár volna a belőtt frizuráért, nem kellene összetűzésbe kerülni senkivel. Főleg, mert fingom sem volt, mit akartak...

Figyelsz egyáltalán? Hé, van ott valaki? Adhatnál egy cigit! Figyu, jól áll a nyakkendőm? Nem csálé? Tudod, ez az első alkalom, hogy felvettem, pedig rég megvan. Egy karácsonyi csomagban volt, olyan cipős dobozosban, tudod. Piros, látod? Itt meg rózsaszín. Lehetne szebb, de ez jutott, nem lehetett válogatni. Az öltönyt meg a szeretetszolgálat adta két éve. Kicsit kinőttem, de még jó, ha nem gombolom be elől. Meg nyújtózkodni sem kellene. Mit szólna Rozi, ha látná, milyen kurta. Rozi a barátnőm, idősebb nálam két évvel, tavaly végzett, kint lakik a városban, nem intézetis többé. Tök véletlenül összefutottam vele a minap, eldumáltunk, a végén megkérdeztem, eljönne-e velem randira, azt mondta, persze, még jó! Ezért a nyakkendő meg az öltöny. Klassz nő a Rozi, és válogatós. Hozzá indultam, de késett a buszom, felugrottam hát a villamosra, bár csak egy megálló. Azok meg elkezdték a nézést.

Paul Klee: A félelem maszkja

Egész kör alakult körülöttem, ami fura, tekintve, hogy mennyire tele volt a kocsi. Egyik kézzel kapaszkodtak, a másikkal a ruhájukhoz szorították a táskájukat, kifejezéstelen arccal meredtek rám. Nem szóltam, nehogy még jobban felhúzzák magukat – mi bajuk lehet velem? „Valaki nézze már meg a táskáját, miért szorítja annyira?!”, kiabált egy férfi hátulról. Hátrább húzódtam, csakhogy a tömeg nem engedett. Igyekeztem belefújni magam, de mint egy fal, olyan volt. És suttogott. Az előző férfit leszámítva senki sem beszélt hangosan, csak elvétett susmorgások jöttek (koszos suttyó..., miért engedik emberek közé az ilyen..., hogy került ez ide...?, küldjék mindet haza...) és hasonlók, kivéve egyet: miért nem hagyják már békén...?! Egy szemüveges lány volt az, felé mozdultam. Persze nem érhettem oda hozzá, a fal összezárt, fogoly lettem.

tompa reccsenés

A villamos megállt, le kellett volna szállnom, de mozdulni sem bírtam. Elbukom a randit a végén, Rozi nem fog megvárni, mire visszaérek. A táskát a testemmel védve elszántan törtetem az ajtó felé, ám valaki erélyesen

visszalökött. Pont a táskába tenyerelt. A tompa reccsenést aligha hallotta más. Egy mázas csésze volt, én csináltam, tudod, fazekas leszek, ha elvégzem az iskolát. Rozinak lett volna...

Az volt a legszörnyűbb, hogy senki se mondta, mi a bajuk velem... Próbáltam megkérdezni, de nem jött ki hang a torkomon, tátogtam csak, mint hal a parton. Tényleg félttem.

Vagy három megállót mentünk, mire kiszabadultam, már majdnem a végállomásnál jártunk, és megritkult a tömeg. Egy ugrással az ajtónál voltam, kiugrottam, aztán futás! Még hallottam, hogy indulás előtt a hangosbemondó figyelmezteti az utasokat, vigyázzanak, mert a szerelvényen zsebtolvajok garázdálkodhatnak...

Gyalog rohantam vissza a randira, de ahogy sejtettem, Rozi már nem volt ott. Tudtam a mobilszámát, felhívtam egy fülkéből, elmondtam, mi történt. Lúzer!, vágta oda és letette. Közben elment az utolsó busz, itt ragadtam a városban éjszakára. Nem ismerek erre senkit se.

Nézd, én tudom, hogy egy utcai biztonsági kamerának szövegelek, valszeg csak egy cédé van a túloldalon, mint a filmekben, de ha mégis van ott valaki, nem szólnál egy szót, kérlek, jó lenne megdumálni valakivel ezt az egészet. És nincs mégis egy cigid?

felső kép | Paul Klee: Félelemkitörés